

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
КЖ1-38/21
13.04.2021. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија Марине Илић, председника већа, Мирјане Војиновић и Ружице Ђурђевић, чланова већа, са записничарем Горданом Јовашевић, у кривичном предмету против окр. „АА“ из ..., због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из чл. 227 ст. 3 у вези ст. 1 КЗ, у вези чл. 61 КЗ, продуженог кривичног дела пореска утаја из чл. 229 ст. 2 у вези ст. 1 КЗ у вези чл. 61 КЗ и кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из чл. 219 а ст. 2 КЗ, одлучујући о жалбама Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу и браниоца окривљеног адвоката Живорада Лекића из Крагујевца, изјављеним против пресуде Вишег суда у Крагујевцу 2К.бр. 57/19 од 14.10.2020. године, у седници већа одржаној сходно чл. 447 ст. 2 и 5 ЗКП, у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу и окривљеног, а у присуству браниоца окривљеног адвоката Живорада Лекића, дана 13.04.2021. године, донео је једногласно

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалба Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу и жалба браниоца окривљеног „АА“, адвоката Живорада Лекића, а пресуда Вишег суда у Крагујевцу 2К.бр. 57/19 од 14.10.2020. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу 2К.бр. 57/19 од 14.10.2020. године, окривљени „АА“ оглашен је кривим да је радњама описаним у ставу I тачка 1 изреке пресуде извршио продужено кривичног дело злоупотреба положаја одговорног лица из чл. 227 ст. 3 у вези ст. 1 КЗ у вези чл. 61 КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 2 (две) године, радњама описаним у тачки 2 продужено кривично дело пореска утаја из чл. 229 ст. 2 у вези ст. 1 КЗ у вези чл. 61 КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и новчана казна у износу од 70.000,00 динара и радњама описаним у тачки 3 кривично дело грађење без грађевинске дозволе из чл. 219а ст. 2 КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци и новчана казна у износу од 30.000,00 динара, па је применом одредби о стицају осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године која ће се према окривљеном извршити по правноснажности пресуде када исту буде почео да издржава и на јединствену новчану казну у износу од 100.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 30 дана од правноснажности пресуде, што уколико не учини у остављеном року суд ће изречену новчану казну заменити казном затвора, тако што ће окривљеном за

сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. На основу чл. 258 ст. 4 ЗКП усвојени су имовинскоправни захтеви оштећених па је окривљени обавезан да исте исплати и то оштећеној „ББ“ износ од 23.700,00 евра у динарској противвредности од 2.607.000,00 динара, оштећеној „ВВ“ износ од 30.000,00 евра у динарској противвредности 3.427.200,00 динара, оштећеном „ГГ“ 2.000,00 евра у динарској противвредности 227.500,00 динара, оштећеном „ДД“ износ од 17.500,00 евра у динарској противвредности 1.993.950,00 динара, оштећеном „ЂЂ“ износ од 28.865,00 евра у динарској противвредности 3.271.001,00 динара, оштећеној „ЕЕ“ износ од 28.900,00 евра у динарској противвредности 3.299.622,00 динара, оштећеном „ЖЖ“ износ од 39.500,00 евра у динарској противвредности 4.493.835,00 динара, оштећеном „ЗЗ“ износ од 25.000,00 евра у динарској противвредности 2.901.035,00 динара, оштећеном „ИИ“ износ од 3.378,00 евра у динарској противвредности 390.733,26 динара, оштећеном „ЈЈ“ износ од 19.670,00 евра у динарској противвредности 2.275.375 динара, оштећеној „КК“ износ од 30.000,00 евра у динарској противвредности 3.491.100,00 динара, оштећеној „ЛЛ“ износ од 23.240,00 евра у динарској противвредности 2.746.450,00 динара, оштећеном „ЉЉ“ износ од 30.000,00 евра и 14.400,00 швајцарских франака у динарској противвредности од 5.095.928,00 динара, а све у року од 90 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења. Окривљени је на основу чл. 261 и чл. 264 ЗКП, обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка и то суду на име паушала износ од 10.000,00 динара, на име трошкова унапред исплаћених из буџетских средстава суда на име вештачења у износу од 90.510,07 динара и Вишем јавном тужилаштву у Крагујевцу на име трошкова који су унапред исплаћени из буџетских средстава тужилаштва на име вештачења у износу од 193.750,79 динара, а све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом извршења, док ће о осталим трошковима првостепени суд одлучити накнадно посебним решењем. У ставу II изреке на основу чл. 422 тач. 1 ЗКП, према окривљеном је одбијена оптужба да је извршио кривично дело пореска утаја у продуженом трајању из чл. 229 ст. 2 у вези ст. 1 КЗ у вези чл. 61 КЗ, а услед одустанка јавног тужиоца од кривичног гоњења за наведено кривично дело описано на начин као у изреци.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

- Виши јавни тужилац у Крагујевцу, због битних повреда одредаба кривичног поступка и одлуке о казни и новчаној казни, са предлогом да се побијана пресуда преиначи, тако што ће се окривљени за кривична дела за која је оглашен кривим побијаном пресудом осудити на казне затвора у знатно дужем трајању и на јединствену казну затвора у знатно дужем трајању, као и на новчане казне у знатно већим износима и јединствену новчану казну у знатно већем износу у складу са законом.

- Бранилац окривљеног „АА“, адвокат Живорад Лекић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешне примене кривичног законика одлуке о казни и имовинскоправном захтеву, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу након одржане седнице већа одржи претрес, изведе предложене доказе и преиначи првостепену пресуду тако што ће окривљеног „АА“ осудити због продуженог кривичног дела пореска утаја из чл. 229 ст. 2 у вези ст. 1 КЗ у вези чл. 61 КЗ и кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из чл. 219а ст. 2 КЗ у реалном стицају и за наведена кривична дела му изрећи условну осуду и осудити га на новчану казну, а да га ослободи због кривичног дела продужено кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из чл. 227 ст. 3 у вези ст. 1 КЗ у вези чл. 61 КЗ. У жалби је тражио да

окривљени и он као његов бранилац буду обавештени о седници већа другостепеног суда.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу је у свом поднеску Ктж-45/21 од 25.01.2021. године, предложио да се жалба браниоца окривљеног одбије као неоснована, а да се усвоји као делимично основана жалба Вишег јавног тужилаштва у Крагујевцу и првостепена пресуда преиначи, тако што ће Апелациони суд најпре да утврди појединачне казне затвора у дужем трајању за сва три кривична дела за која је оглашен кривим, као и да утврди појединачне новчане казне у већим износима за кривична дела за која је оглашен кривим и осуђен и на новчане казне, а потом га осуди на јединствену казну затвора у дужем трајању и на јединствену новчану казну у већем износу.

Апелациони суд у Крагујевцу је у седници већа одржаној сходно чл. 447 ст. 2 и 5 ЗКП у присуству браниоца окривљеног, а у одсуству уредно обавештеног Апелационог јавног тужиоца у Крагујевцу и окривљеног, размотрио целокупне списе предмета заједно са побијаном пресудом, па је по оцени жалбених навода и предлога, као и писменог изјашњења Апелационог јавног тужиоца датог у наведеном поднеску оценио да су жалбе неосноване.

Испитајући побијану пресуду сходно чл. 451 ст. 1 ЗКП, у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби браниоца окривљеног, другостепени суд је ценио жалбене наводе да је побијана пресуда донета уз постојање битне повреде одредаба кривичног поступка из чл. 438 ст. 1 тач. 11 ЗКП, у изреци пресуде у ставу I која се односи на кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из чл. 227 ст. 3 у вези ст. 1 КЗ у вези чл. 61 КЗ, јер у изреци пресуде нису наведени материјално-правни прописи од којих зависи постојање дела и кривице оптуженог јер је наведено кривично дело, кривично дело са блакетном диспозицијом. Такође су, предмет оцене били и жалбени наводи да је побијана пресуда донета и уз постојање битних повреда одредаба кривичног поступка из чл. 438 ст. 2 тач. 2 ЗКП, јер у образложењу пресуде нису наведени разлози који представљају предмет доказивања, а односе се на правно релевантне чињенице бића кривичних дела за која суд окривљеног „АА“ огласио кривим, док су поједини разлози дати у образложењу пресуде потпуно нејасни и противречни, навођењем да су у образложењу пресуде изостали ваљани разлози који би упућивали на закључак да је окривљени истим противправним радњама извршио кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица и кривично дело пореска у продуженом трајању, па овакве жалбене наводе оцењује као неосноване.

Супротно изнетим жалбеним наводима Апелациони суд налази да првостепена пресуда није донета уз наведене битне повреде одредаба кривичног поступка, јер је изрека пресуде разумљива и садржи јасан и потпун опис радњи извршења из којих произилазе сва законска обележја кривичних дела за које је окривљени оглашен кривим, није противречна сама себи нити разлозима пресуде, из којих се поуздано закључује да је окривљени извршио предметна кривична дела и које је све радње предузео ради извршења истих. Такође, из наведених разлога се види који докази потврђују одлучне чињенице о извршењу кривичних дела и како је првостепени суд ценио изведене доказе, а што је све у складу са садржином изведених доказа на којима се заснивају утврђења првостепеног суда.

Пре свега, неосновано се у жалби указује да је изрека пресуде неразумљива у односу на продужено кривичног дело злоупотреба положаја одговорног лица из чл. 227 ст. 3 у вези ст. 1 КЗ у вези чл. 61 КЗ, навођењем да у изреци пресуде нису наведени материјалноправни прописи од којих зависи постојање дела и кривице, јер се ради о кривичном делу са бланкетном диспозицијом, с обзиром да одредба чл. 227 КЗ није норма са бланкетном диспозицијом, јер се не позива на материјалноправни пропис од кога би зависила оцена о постојању тог кривичног дела односно његових законских обележја. Радња извршења овог кривичног дела је оно незаконито поступање одговорног лица које се састоји у искоришћавању свог положаја или овлашћења, прекорачењу граница свог овлашћења или у невршењу своје дужности, којим се себи или другом физичком или правном лицу прибавља противправна имовинска корист или другом наноси имовинска штета. У изреци пресуде се може навести који пропис је извршилац кривичног дела прекршио, али та околност није законско обележје кривичног дела из чл. 227 КЗ, нити је од значаја за правну оцену дела окривљеног, па се и без навођења таквог прописа сматра да предметно кривично дело постоји.

У конкретном случају, из изреке првостепене пресуде у ставу 1 тачка 1 произилази да је окривљени „АА“, као одговорно лице у својству директора ПД „...“ ДОО ..., искористио свој положај и овлашћења и прибавио себи противправну имовинску корист која прелази износ од 1.500.000,00 динара, а другима купцима станова нанео имовинску штету описаним радњама као у изреци, тако што је у име наведеног привредног друштва као инвеститор изградње закључио предуговоре и уговоре о купопродаји станова у изградњи у улици ... број ... у временском периоду од 23.03.2013. године до 26.02.2015. године, ближе и поименично наведених у изреци пресуде (са укупно 13 лица) и то тако што је од купаца наплаћивао новац на руке и издавао признанице оверене печатом и потписом наведеног привредног друштва, у новчаним износима ближе наведеним за сваког купца појединачно, а у укупном новчаном износу од 301.753,00 евра и 14.400,00 шварјцарских франака у динарској противвредности од 36.220.729,26 динара, а да је само 121.171,05 евра у динарској противвредности 13.897.110,78 динара уложио у изградњу стамбеног простора оштећених купаца у наведеној згради, чиме је смањио ликвидност привредног друштва и онемогућио исто да изврши преузете уговорне обавезе према купцима станова, из ког разлога је станове изградио са степеном завршености од 55% од чега је одређени новчани износ ближе наведен у изреци пресуде исплаћен (на име накнада за исплаћене кирије суинвеститорима, уплату дела накнаде за грађевинско земљиште) док је преостали наплаћени износ од 20.528.470,48 динара задржао за себе, па је тако себи прибавио противправну имовинску корист на штету купаца станова ближе наведених у изреци пресуде, на име разлике наплаћеног износа купопродајне цене од сваког купца и износа уложеног у изградњу и завршетак сваког стана у предметној згради који су изграђени са степеном завршености од 55%, па из овако описаног начина поступања несумњиво произилази да се ради о поступању за које је општепознато да је у супротности са законом и прописима о пословању привредних субјеката, из чега произилази да се у описаним радњама окривљеног стичу сва законска обележја продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из чл. 227 ст. 3 у вези ст. 1 у вези чл. 61 КЗ, о чему је првостепени суд изнео јасне и аргументоване разлоге које и овај суд прихвата и на исте упућује.

По налажењу Апелационог суда, у чињеничном опису изреке првостепене пресуде у ставу I, означене су све чињенице и околности које

представљају законска обележја кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из чл. 227 ст. 3 у вези ст. 1 КЗ у вези чл. 61 КЗ, за које је окривљени „АА“ оглашен кривим и то како оне које се тичу радње извршења, која се састоји у томе што је окривљени као одговорно лице, директор ПД „...“ ДОО ..., искористио свој положај и своја овлашћења у вршењу послова из делатности наведеног привредног друштва и на тај начин себи прибавио противправну имовинску корист која прелази износ од 1.500.000,00 динара, што је последица и квалификаторна околност кривичног дела из чл. 227 ст. 3 у вези ст. 1 КЗ, тако и субјективна обележја дела која се тичу урачунљивости и умишљаја (свести и воље) окривљеног за извршење дела који укључује и свест о забрањености дела, па се неосновано жалбом браниоца окривљеног истиче да је првостепена пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из чл. 438 ст. 1 тач. 11 ЗКП.

Такође су као неосновани оцењени и жалбени наводи да је побијана пресуда донета уз постојање битних повреда одредаба кривичног поступка из чл. 438 ст. 2 тач. 2 ЗКП, јер су у побијаној пресуди изнети јасни и образложени разлози о свим одлучним чињеницама које су предмет доказивања, с обзиром да је првостепени суд правилном оценом одбране окривљеног и изведених доказа током поступка које је ценио како засебно тако и у међусобној повезаности нашао да је окривљени извршио продужено кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из чл. 227 ст. 3 у вези ст. 1 КЗ у вези чл. 61 КЗ. Наиме, окривљени у својој одбрани није оспорио да је са лицима наведеним у изреци пресуде као купцима закључио предуговоре и уговоре о купопродаји станова у изградњи у згради у улици ... број ..., и то по датумима и новчаним износима како је то ближе наведено у изреци пресуде, да је од њих примао новац на руке и издавао признанице оверене печатом привредног друштва чији је директор и исте потписивао, наводећи да је тако наплаћен новац улагао у изградњу стамбеног објекта, да је од тог новца куповао грађевински материјал, плаћао раднике, вршио потребне уплате на име добијања грађевинске дозволе, плаћао суинвеститорима кирије, наводећи да је на такав начин пословао јер је привредно друштво било задужено кредитима код пословних банака, па тако добијени новац од купаца није у целости уносио на рачун привредног друштва, знајући да би тако наплаћена средства преко рачуна отишла на плаћање обавеза, а да не би било новца за градњу уговореног објекта. Међутим, овакве наводе одбране правилно првостепени суд цени да су дате у циљу избегавања кривице, с обзиром да је током поступка обављено вештачење од стране вештака грађевинске струке који је утврдио обим изведених грађевинских и других радова на поменутом објекту и локацији, утврђујући да је обим изведених грађевинских радова са степеном изграђености објекта од 55%, а да из налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке Горана Јовановића у коме је дат табеларни приказ са именима и презименима оштећених који су обухваћени оптужницом са бројем стана, површином, примљеним износом у еврима и динарима и датумом закључења уговора утврдио да укупна површина уговорених квадрата износи 629,46 м² и да укупно наплаћени новац од купаца по наведеним признаницама износи 301.753,00 евра и 14.000,00 швајцарских франака што представља динарску противвредност од 36.220,702 динара, а да је вештачењем утврђено да је само новчани износ од 121.171,05 евра у динарској противвредности 13.897.110,78 динара уложен у изградњу стамбеног простора у наведеној згради и да новчани износ од 20.528.470,48 динара представља разлику новчаног износа који је окривљени примио на име 13 стамбених јединица, и цене коштања односно уложених новчаних средстава за тих 13 стамбених јединица.

Правилно првостепени суд изводи чињенично-правни закључак да је окривљени радњама описаним у изреци пресуде, да је од новца наплаћених од купаца на руке у износу од 301.753,00 евра и 14.400,00 швајцарских франака у динарској противвредности од 36.220.729,26 динара, само 121.171,05 евра уложио у изградњу стамбеног простора, чиме је смањιο ликвидност свог привредног друштва и тако исто онемогућио да изврши преузете уговорне обавезе према купцима станова, док је преостали наплаћени износ од 20.528.470,48 динара, задржао за себе и да је у том износу себи прибавио противправну имовинску корист на штету купаца станова, правилно налазећи да се у таквим његовим радњама стичу сва битна обележја кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из чл. 227 ст. 3 у вези ст. 1 КЗ у продуженом трајању у вези чл. 61 КЗ, имајући у виду да прибављена противправна имовинска корист представља битан елеменат наведеног кривичног дела, правилно налазећи да из свеукупних радњи које је предузимао произилази да је његов умишљај био усмерен да на описани начин за себе прибави противправну имовинску корист на штету купаца станова, што је и учинио у наведеном износу.

Такође, правилно првостепени суд прихвата одбрану окривљеног у делу где признаје извршење кривичног дела пореска утаја у продуженом трајању из чл. 229 ст. 2 у вези ст. 1 КЗ у вези чл. 61 КЗ, на начин и радњама како је то описано у тачки 2 и кривичног дела грађење без грађевинске дозволе из чл. 219а ст. 2 КЗ, како је то описано у тачки 3 изреке јер је његово признање поткрепљено доказима који су изведени током поступка.

Неосновани су жалбени наводи браниоца окривљеног да је дошло до погрешне примене закона када је првостепени суд нашао да се у радњама окривљеног стичу елементи бића кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из чл. 227 ст. 3 у вези ст. 1 КЗ у вези чл. 61 КЗ, с обзиром да је Законом о изменама и допунама Кривичног законика извршена допуна одредбе садржане у чл. 234 КЗ која гласи „уколико тиме нису остварена обележја неког другог кривичног дела“, с обзиром да се наведеним изменама инкриминише исто понашање као и пре измена и допуна Кривичног законика и да је задржан јасан правни континуитет инкриминације кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из чл. 234 КЗ, са инкриминацијом кривичног дела под идентичним законском називом и са истим битним елементима и прописаном казном из чл. 227 КЗ, а додавањем у законски опис кривичног дела из чл. 227 ст. 1 КЗ законске формулације „... уколико тиме нису остварена обележја неког другог кривичног дела“, а која није била садржана у чл. 234 ст. 1 ранијег важећег КЗ, по налажењу другостепеног суда, ни на који начин није блажа за окривљеног нити у погледу круга лица која могу бити извршиоци овог кривичног дела, нити у погледу прописаних радњи извршења, већ законска формулација наведене норме ставља само једну више обавезу суда да због бројних нових кривичних дела уведених у изменама и допунама Кривичног законика („Службени гласник РС“ број 94/2016 од 24.11.2016. године) у групу кривичних дела против привреде додатно води рачуна о правилној правној квалификацији радњи извршења.

По налажењу другостепеног суда, првостепени суд је правилно применио закон налазећи да се у описаним радњама окривљеног у ставу 1 тачка 1 изреке пресуде стичу сва битна како објективна тако и субјективна обележја кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227 став 3 у вези става 1 КЗ у

вези члана 61 КЗ у продуженом трајању, о чему су изнети јасни, аргументовани и непротивречни разлози које овај суд прихвата и на исте упућује.

Такође, предмет оцене другостепеног суда су били и жалбени наводи браниоца да је дошло до повреде кривичног закона на штету окривљеног када је оглашен кривим да је извршио кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227 став 3 у вези става 1 КЗ у вези члана 61 КЗ и продужено кривично дела пореска утаја из члана 229 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 61 КЗ, јер се по наводима жалбе ради о привидном идеалном стицају ових кривичних дела, по основу консупције. Према наводима жалбе, кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227 став 3 КЗ у вези ст. 1 КЗ у вези чл. 61 КЗ, у конкретном случају је конзумирано кривичним делом пореска утаја из члана 229 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 61 КЗ које једино може представљати примарно и основно кривично дело као последица кривично-правних радњи окривљеног предузетих у циљу ускраћивања буџетских прихода Републици Србији и у да у оваквој чињеничној и правној ситуацији кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица не може постојати. Изнете жалбене наводе другостепени суд оцењује као неосноване.

Одредбом члана 14 став 1 КЗ прописано је да је кривично дело оно које је законом предвиђено као кривично дело, које је противправно и које је скривљено, док је ставом 2 наведеног члана прописано да нема кривичног дела уколико је искључена противправност или кривица, иако постоје сва обележја кривичног дела одређена законом.

Одредбом члана 60 став 1 КЗ је прописано да ако је учинилац једном радњом или са више радњи учинио више кривичних дела за које му се истовремено суди, суд ће претходно утврдити казне за свако од тих дела, па ће за сва та дела изрећи јединствену казну.

Имајући у виду изнето, стицај кривичних дела постоји ако је учинилац једном радњом или са више радњи учинио више кривичних дела док истовременост суђења као услов за постојање стицаја представља вођење једног кривичног поступка, посебно имајући у виду да код идеалног стицаја постоји јединство догађаја. Привидни идеални стицај по основу консупције, на који се бранилац окривљеног у жалби позива, постоји када је једно кривично дело садржано у другом, при чему увек теже дело конзумира лакше, тако што остварење тог тежег дела обухвата и оно лакше дело које је у њему садржано.

Као што је већ наведено током првостепеног поступка је правилно утврђено да из чињеничног описа кривичног дела датог у изреци првостепене пресуде у ставу I тачка 1, произилазе сва битна како објективна, тако и субјективна обележја кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227 став 3 у вези става 1 КЗ у вези члана 61 КЗ, а такође је правилно утврђење првостепеног суда да се у радњама чињенично описаним у тачки 2 изреке пресуде стичу сва битна обележја кривичног дела пореска утаја из члана 229 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 61 КЗ, при правилном утврђењу првостепеног суда да је у односу на ово кривично дело умишљај окривљеног био усмерен да ускрати пореске приходе Републици Србији у намери да потпуно избегне плаћање пореза у случају обавезне пријаве, да је поступао супротно одредбама члана 99 став 1 тачка 3 и члана 101 Закона о порезу на доходак грађана, те није пријавио чињенице које су од утицаја на утврђивања ових обавеза, а износ обавезе чије се плаћање избегава прелази 1.500.000,00 динара на тај начин што

изузимање новца у пословним књигама привредног друштва у износу од укупно 30.340.739,26 динара за период од 22.03.2013. године до 31.12.2014. године није приказао као узимање из имовине привредног друштва од стране власника за приватне потребе, које у складу са чланом 85 став 1 тачка 13 Закона о порезу на доходак грађана представљају остали приход који је опорезив и није обрачунао и уплатио на прописани уплатни рачун јавних прихода, порез на друге приходе у износу од 5.779.188,42 динара и за узета новчана средства није сачинио пореску пријаву по одбитку и исту није доставио Пореској управи у ком износу је избегао да обрачуна и плати порез.

Поред тога што се ради о потпуно различитим радњама извршења кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227 КЗ и кривичног дела пореска утаја из члана 229 КЗ, из којих произилазе и различите последице (у погледу кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица, прибављање противправне имовинске користи за себе или другоме наношење имовинске штете а у односу на кривично дело пореска утаја намера избегавања плаћања пореза, доприноса или других прописаних дажбина), за кривично дело пореска утаја за које је окривљени Остојић оглашен кривим из члана 229 став 2 у вези става 1 КЗ, је прописана казна затвора од једне до осам година и новчана казна, док је за кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227 став 3 у вези става 1 КЗ, прописана казна затвора од две до десет година, тако да у конкретном случају кривично дело пореска утаја представља блаже кривично дело односно лакше кривично дело, па у истом не може да буде садржано кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица, како то бранилац окривљеног у жалби окривљеног наводи, а самим тим немогуће је постојање и привидног идеалног стицаја по основу консупције, јер исти постоји само када је једно кривично дело садржано у другом, при чему увек теже дело конзумира лакше, тако што остварење тог тежег дела обухвата и оно лакше дело које је у њему садржано, што у конкретном случају није ситуација, односно не постоје такви услови, већ се ради о потпуно одвојеним кривичним делима, јер биће кривичног дела пореска утаја, не обухвата кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227 КЗ, па из изнетог, а насупрот наводима жалбе браниоца окривљеног, између тих кривичних дела не постоји привидни идеални стицај по основу консупције.

С обзиром да су утврђене све чињенице које су од утицаја на доношење правилне одлуке, како у погледу објективних тако и у погледу субјективних обележја кривичних дела, по оцени Апелационог суда, првостепени суд је правилно извео закључак о правној оцени радњи окривљеног и правном квалификацијом да је окривљени радњама описаним у ставу I тачка 1 изреке, извршио продужено кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227 став 3 у вези са ставом 1 КЗ у вези са чланом 61 КЗ, продужено кривично дело пореска утаја из члана 229 став 2 у вези става 1 КЗ у вези члана 61 КЗ, радњама описанима у тачки 2 и радњама описаним у тачки 3, кривично дело грађење без грађевинске дозволе из члана 219а став 2 КЗ, правилно је примењен кривични закон, тако да се првостепена пресуда неосновано побија жалбом због повреде кривичног закона.

Испитујући побијану пресуду у делу одлуке казни, поводом жалби јавног тужиоца и браниоца окривљеног, Апелациони суд налази да је првостепени суд супротно жалбеним наводима, ценио све околности прописане чланом 54 КЗ, које су од утицаја на врсту и висину казне и да је свим утврђеним околностима које су од значаја за казну дао правилан и адекватан значај, а које и овај суд прихвата и на исте упућује, па налази да су за појединачна кривична дела како је то наведено, утврђене

одговарајуће казне а потом изречена јединствена казна затвора и јединствена новчана казна правилном применом закона, па је осуда окривљеног на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године, за извршена кривична дела и по налажењу овог суда у складу са тежином извршених кривичних дела и наступелим последицама, степеном кривице окривљеног, довољна и нужна да утиче на окривљеног да убудуће не врши истоврсна и друга кривична дела, као и да ће се истом постићи општа сврха кажњавања и сврха изрицања кривичних санкција прописане чланом 4 и чланом 42 КЗ, а такође је правилно утврђена новчана казна за кривично дело пореска утаја и кривично дело грађење без грађевинске дозволе, за која поред казни затвора закон кумулативно прописује и новчану казну и правилно је првостепени суд окривљеног осудио на јединствену новчану казну у износу од 100.000,00 динара, имајући у виду све околности које су од значаја за висину казне, да је иста, поред осталих околности које је првостепени суд ценио и у складу са имовинским приликама окривљеног, па супротне жалбене наводе јавног тужиоца да се ради о благим казнама и неадекватним конкретним ситуацијама и жалбене наводе браниоца окривљеног да су казна затвора и новчана казна престрого и превисоко одмерене, оцењени као неосновани. И по налажењу другостепеног суда, изреченим казнама у довољној мери је учвршћена обавеза поштовања закона и изражена друштвена осуда за извршена кривична дела.

Правилна је и одлука првостепеног суда, да усвоји имовинскоправне захтеве оштећених, сходно одредби члана 258 став 4 ЗКП и да обавезе окривљеног да појединачно оштећенима, како је то ближе наведено у пресуди, исплати новчане износе које су предали окривљеном, а на име изградње стана, све исказано у динарској противвредности, који износу су неспорно утврђени на основу исказа оштећених, писаних доказа, предуговора, уговора и признаница, налаза и мишљења вештака економске струке, а које новчане износе није ни окривљени оспорио.

Из изнетих разлога, Апелациони суд у Крагујевцу на основу одредбе члана 457 ЗКП, одлучио је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Гордана Јовашевић,с.р.

Председник већа – судија
Марина Илић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић